

i det Mindste tilbels i Stand til at føre sig selv til Maalet, uden at holdes oppe ved Tilskud udenfra. Denne Fordring tror jeg nu ikke er fyldestgjort ved det foreliggende Forslag, og jeg skal søge nærmere at paapege, naar jeg kommer til de enkelte Paragrafer, hvilke Bestemmelser i Forslaget der ikke ere rigtig tænkte og altsaa heller ikke ville faae den Virkning, man antager. Lovforslaget opstiller to Opgaver for Understøttelseskassen, og den ærede Ordfører har betegnet disse Opgaver som to særskilte; den ene er den, at give værdige Trængende en almindelig Understøttelse, den anden er den, at yde et Supplement, hvor der i Forveien foreligger Forsøg til Selvhjælp. Dette Supplement skal dog ikke, saaledes som i Regjerings Forslag, kun ydes i Tilfælde, hvor der er Trang dertil, men det skal ydes i alle Tilfælde, hvor Bedkommende ikke har en vis Indtægt, saavel som naar han i øvrigt ellers trænger til Understøttelse. Jeg maa tillade mig at bemærke, at Kassen to Opgaver paa ingen Maade ere holdte uden fra hinanden. De findes tværtimod meget sammenblandede i §. 4; men det er ganske vist, at i Almindelighed har Understøttelseskassen det dobbelte Formaal, som den ærede Ordfører nævner. Det Ny, der nu møder i det foreliggende Forslag, er to Ting eller rettere to Sider af samme Ting, og det er ganske naturligt, at det er kommet frem. Det Ny er, at Kassen er forpligtet til at yde, og den Trængende altsaa berettiget til i visse Tilfælde at forlange Hjælp i et bestemt Omfang og i andre Tilfælde til at faae, hvad han behøver. Følgen deraf er, at Kassen skal tilveiebringe de nødvendige Midler til at opfylde sin Forpligtelse, og Følgen deraf er igjen, at man maa søge den bedst mulige Ansvarøer for Midlernes Tilveiebringelse. Jeg tror nu ikke, at den ærede Ordfører havde behovet — skjøndt det jo altid kan være nyttigt at anføre Motiver — at paapege de forskjellige Grunde, der tale for at gaa til Staten; jeg tror, at man med en Slags Nødvendighed maa komme dertil. Jeg tror ikke, at man vil kunne vente af Kommunen, at den i dette Tilfælde skulde kunne fyldestgjøre, hvad der her ellers maatte forlanges af den, og jeg finder det derfor som sagt fra Forslagsstillernes Standpunkt naturligt, at man er gaaet til Staten. Jeg skal blot endnu i Almindelighed bemærke, at jeg tror, det er uehdigt, at de Herrer have knyttet de to Formaal, den almindelige Understøttelse og den særlige, sammen; thi det første Formaal — det mindre — ville de Herrer ikke have Midler til at fyldestgjøre, og derfor har jeg ogsaa ønsket det gjort til Gjenstand for et særligt Lovforslag. Jeg tror ogsaa, at det er uehdigt at sige, at den anden Slags Understøttelse er en Understøttelse af Selvhjælp, naar den i Virkeligheden vil vise sig at være i det Mindste tilbels og paa væsentlige Punkter noget Andet. Jeg skal tillade mig at omtale nogle af Forslagets Paragrafer og vil

derved nærmere komme ind paa Enkelthederne. Med Hensyn til §. 2 har jeg ikke Meget at bemærke. Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at der findes den Forskiel mellem dette Forslag og et andet, at alle Afgifter efter Næringslovens §§ 62 og 72 ere medtagne, altsaa ogsaa Statskassens Andel. Jeg vil ganske vist indrømme, at man derved faar en ganske klækelig Sum til sin Raadighed, men jeg har ikke troet man burde gaa saa vidt. Under Nr. 6 er der Tale om Bidrag fra offentlige Stiftelser og Høspitaler, hvis Fundatser enten allerede hjemle saadan Anvendelse eller kunne gives en dertil sigtende Udvidelse. Naar Bestemmelsen staar i et saadant ubeftemt Omfang, er det overordentligt vanskeligt at se, hvad der ligger i den, og jeg tror ikke, at den ærede Ordfører har udtalt sig nærmere derom, men jeg tvivler ærlig talt om, at der allerede nu skulde findes saadanne Stiftelser, som ikke have særegne Forpligtelser og Formaal, og hvis Bestyrelse ikke vil gjøre Krav paa selv at uddele Midlerne, at man kunde infasere dem for Understøttelseskassen, og jeg tvivler stærkt om det Berettigede i mulig at omsundere Stiftelserne saaledes, at man derfra kunde hente Indtægter. Afbrudelse af Holstein-Ledrebørg. Jeg kan ikke høre det ærede Medlems Afbrudelse, ellers skulde jeg gjerne bevare den. Under Nr. 8 forlanges et lige saa stort Tilskud af Kommune- og Statskassen, hver for sig, som det, der indkommer efter Post 1, 3 og 7. Man træffer her for første Gang det tvungne Tilskud. Grunden til, at man vil have det, kan jeg forklare mig paa dette Punkt. Man kan sige, det er overskødig, fordi man har det senere til Fyldestgjørelse af visse specielle Formaal, men Grunden til, at man vil have det ogsaa paa dette Punkt, kan jeg, som sagt, forklare mig, idet man vistnok nærmest har tænkt sig Tilskudet anvendt til Understøttelser efter §. 5, og jeg indrømmer, at det saaledes foreløbig kunde have Betydning for den almindelige Understøttelseskasse, saalænge der ikke er andre Diemed, som lægge bestemt Beslag paa Kassen's Midler. Jeg kan ikke samstemme med, hvad her staar om det tvungne Tilskud. Jeg erkjender, at visse Midler bør være til Raadighed for Kassen — jeg skal nærmere senere udtale mig derom — som Fundament for dens Virksomhed; men da jeg lægger Vægt paa Frivilligheden som Hovedprincip, tror jeg ikke, at Bestemmelsen er heldig, og jeg tror heller ikke, at Bestemmelsen uden i Begyndelsen i større Omfang vil komme til Anvendelse, idet der kun i saa Tilfælde vil blive Spørgsmaal om Gaver. Under Nr. 9 i samme Paragraf omtales yderligere Tilskud af Kommunekassen, og der gives den nye Regel, at Sogneraadet er berettiget til at give saadanne uden Amtsrådets Samtykke. Jeg tror ikke, at denne Regel i og for sig er rigtig saaledes, at man absolut berettiger Kommunen til at give, hvad den vil; men jeg indrømmer, at stil-